

33 let – mazej do vztahu!

--	--

„Už je mi 33 a měla bych s tím přece něco udělat“, říká mi jedna dáma. Ve vztazích sice měla několik zajímavých epizod, ale žádná z nich ji neuchvátila natolik, že by se pro dotyčného rozhodla jako pro dlouhodobého partnera. Jedna z epizod skončila pro přílišný zájem muže o více partnerek najednou, jiná epizodka pro vyprcháání lásky a mnohé další prostě pro jejich krátkodobost. Najednou se na scéně objevil nový muž, pracovitý, zajištěný, s vlastní firmou a mozek dotyčné začal hlásit, že by to mohl být on.

Je mi přece už docela dost let a na nějaké vyskakování už nemám číslo. Hezky se uklidním, otěhotním a pracovitého, zajištěného k tomu přece potřebuji. Zrovna ani jeden neměli žádnou partii rozehranou, tak proč by to nezkusili? Domluvili se proto, že to spolu zkusí.

První týdny, jež mají přeci vždy být plné nádherných dnů, ale stále nepřicházely. První sex nebyl nic moc a horlivá láska plná přetékajících emocí se nedostavovala. Rozum vystřídal nadšení i horlivost. Láska z rozumu je přece taky láska a život rozhodně nemůže být o tom, že stále chci prožívat nějaké vylomeniny a emoční ohromování.

Jak čas šel, paní dáma zjistila, že ji začíná bobtnat břicho a oběma bylo jasné, co musí honem rychle udělat. I když kdesi hluboko v sobě oba cítili, že to není úplně ono, již cesta ven nebyla. Maličký se přece tlačil na svět a má právo na úplnou rodinu. A navíc, co by tomu řeklo okolí? Takoví mladí lidé a neumí se postarat o malého. A co by ta holka chtěla? Má hezkého, zajištěného, pracovitého chlapa a ona je nespokojená? Nevděčnice!

No nic, svatba se postupně blížila, přípravy vrcholily, maminky poskakovaly, otcové sháněli to nejlepší pití. Všichni se kolem radovali, až na jednu osobu. Na tu dívku. Ona kdesi v sobě hluboko cítila, že jede po cestě někam, kam nechce. Všichni se sice tvářili, že je to správná cesta, ale ona cítila pravý opak.

Jak by se dle vás měla cítit dívka v den svatební? Je to přece den, na který se všechny princezny těší, vysnívají si ho celé dětství, jak s dlouhým závojem projdou katedrálou a skočí do náruče toho vyvoleného. Naší paní se ale takového pocitu ne a ne dostavit. Místo toho se chvěla, plná rozporů si oblékala svatební šaty a objevily se i drobné depresivní myšlenky: „Je to opravdu ta cesta pro mě?“.

Při pohledu na svého nádherně oblečeného partnera opětovala úsměv a slzu lásky, ale nebylo to upřímné, oddané, žhnoucí. Všemmu tomu chybělo to podstatné. Souhlas mozku, že je to to pravé. Na oko vše vypadalo dobře, uvnitř však pochybnosti, sucho a žal.

Čas je ale neúprosný a spravedlivý. Odměňuje každému stejně. I této mladé dvojici začal ukrajovat svým tempem. Ubíhaly roky, dítě rostlo a najednou se mladé dámě začaly zvětšovat deprese a co navíc, objevily se sebevražedné myšlenky i myšlenky na zabití celé rodiny najednou.

Nešlo o chorobný stav mozku. Kdepak! Jak jsem zjistil, mozek si dovedl vykalkulovat, že pro získání dobrého pocitu by bylo nejlepší, kdyby dotyčná byla sama. Jedině tak by mohla opět získat ty pocity, po kterých každá žena touží. Horlivá láska, sdílení emocí, nadšení a další specifické prožitky, vlastní jenom jí.

Jednoduše, mozek nelze oblnout a pokud se vám to podaří, nevyhrajete dlouhodobě. Jednou se vody uklidní a co bylo dlouho ukryváno pod jejich hladinou, vyjde na povrch. Proto neposlouchejte nikoho jiného než sebe a svůj kdesi ukrytý vnitřní hlas, který vás vede do pohody, klidu, dobrého pocitu.

Vykořeňte rady všech, co byste všechno měli a hledejte pouze dobrý pocit, hledejte svoji pohodu. Jak jinak chcete být pro svoji budoucí rodinu přínosem, než jako sami plní síly, pokoje, lásky a nadšení?

Jsou vratné a nevratné chyby. Špatná volba životního partnera je chybou nevratnou. Proto bděte!

	<p>© Napsal ing. Aleš Kalina Kouč v oblasti osobního rozvoje</p> <p>kalina@mujkouc.cz www.mujvztah.cz www.life-clinic.cz www.mamdepku.cz www.youtube.com/kalinaales www.mujkouc.cz</p> <p>Tento článek můžete využít pro své potřeby, pokud uvedete informace o autorovi, jeho email a odkaz na www stránky.</p>
--	--